

Hoofdstuk 1

‘Hé maat, wat heb jij daar?’

Verschrikt kijkt de jongen op, een dode vogel in zijn hand.

Een forse man komt dreigend een paar passen dichterbij, zijn mobieltje in de aanslag.

‘Waarom maak jij die beesten dood?’

Erik voelt zich niet op zijn gemak, de man praat alsof hij schuldig is aan de dood van deze vogel. ‘Toevallig heb ik deze buizerd hier net gevonden, en ik maak helemaal geen beesten dood!’ Hij zegt het feller dan hij gewoon is.

‘Jaja ...’ De man komt dichterbij hem staan en zijn stem gaat over in een hees gefluister. ‘Je kunt mij nog meer vertellen, maar ik heb je hier op heterdaad betrapt! Het bewijs heb ik vastgelegd met mijn mobiel, dus je kunt er niet omheen!’

‘Nee, het is niet waar! Ik raapte de vogel alleen maar op!’ Erik voelt dat hij kwaad begint te worden.

De man pakt hem bij zijn bovenarm en zegt dreigend: ‘Als je denkt mij te kunnen belaaifafelen, moet je vroeger opstaan, mannetje! Jij bent de roofvogelhater! Al heel lang ben je hier bezig om deze beesten te vermoorden!’

De woorden en de toon waarop ze worden gezegd, doen Erik huiveren. De man is in het groen gekleed, zijn ogen staan dreigend, diep in hun kassen, en een ruige stoppelbaard bedekt zijn brede kin. Een doordringende zweetlucht omringt de man en onder de rand van zijn pet glinsteren zweetdruppels op zijn voorhoofd.

In gedachten ziet Erik het krantenbericht weer voor zich:

Opnieuw dode roofvogels aangetroffen. Gistermiddag heeft de toezichthouder van het natuurgebied Alblasserbos weer een dode buizerd gevonden, het vierde exemplaar in enkele weken tijd. Ook deze vogel is, net als voorgaande dieren, getroffen door een klein kaliber vuurwapen. De politie tast in het duister naar het motief.

‘Zeg mannetje, ik ga je aangeven bij de politie, zij zullen erg blij zijn om jou te ontmoeten! Ik denk zelfs dat je bij hen mag komen logeren, hahaha!’

Ineens verandert de toon van de man, alsof hij op een goed idee komt. ‘Wacht eens ... Jij kunt mij eigenlijk best wel helpen.’ Hij kijkt om zich heen en zegt dan indringend: ‘Luister goed, jij gaat voor mij wat wegbrengen naar de carpoolplaats bij de rijksweg, ja? Dan zal ik je niet aangeven bij de politie.’

‘En als ik dat nou eens niet doe?’ reageert Erik.

‘Dat doe jij wel, anders komt het hele verhaal van de vogels die jij om zeep helpt in de krant, compleet met foto en al. Dus, wat wil je?’

‘Ik heb het niet gedaan!’

‘Effe rustig blijven, maat, jij hebt deze vogel te grazen genomen, ik heb het zelf gezien en heb het ook nog eens vastgelegd. En nu ga jij doen wat ik zeg, alleen dan kun je ervan verzekerd zijn dat je niet in de bajes komt! Zo niet, dan weet ik je te vinden ... Erik!’

‘Hoe ... hoe weet u mijn ... hoe kent u mij?’

‘Ja mannetje, ik weet nog veel meer van jou. Maar vooruit,

hier is het pakje waar we het over hebben. Er staat over tien minuten iemand te wachten in een grijze BMW op de carpool bij de A15. Geef dit af en ik zal je deze keer laten gaan.'

Verslagen neemt Erik het pakje aan, loopt naar zijn fiets die enkele meters verderop tegen een boom staat, en vertrekt richting de carpoolplaats.

Na enkele tientallen meters waagt hij het achterom te kijken. De man zal hem wel zo ver mogelijk nastaren. Maar nee, hij is helemaal verdwenen! Onbegrijpelijk, waar is die vent zo gauw gebleven? Van verbazing staat Erik stil. Dit is wel erg vreemd.

Straks zal hij stiekem kijken wat er in het plastic tasje zit. Maar dan moet hij wel door trappen, anders komt hij niet op tijd bij de carpoolplaats. En die vent kent hem op een of andere manier! Straks krijgt hij nog meer problemen.

Als hij aan de andere kant van de spoordijk is, stopt hij om in de zak te kijken. Pfff, wat is het warm! Erik wist het zweet van zijn voorhoofd. Met een grimas bedenkt hij dat die vent het ook warm had, tenminste, zo rookt-ie wel. Erik grinnikt.

Vreemd, er zit alleen een doosje in de zak, en het kan gewoon open. Hij trekt het deksel eraf en vindt, tussen veel watten, alleen een paar botjes: een schedel van een konijn, wat botjes van een of ander beest, en enkele geweistangetjes van reebokken. Nou moe, dat valt tegen, hij verwachtte iets anders aan te treffen!

Raar dat die vent hem met wat botjes en stukjes gewei op pad stuurt. Zeker een of andere natuurgek die zijn verzame-

ling verkoopt of zo. Nou ja, hij zal het zaakje maar zo snel mogelijk bij de BMW zien te krijgen.

Ondanks de spanning die hij voelt, is hij benieuwd wat voor iemand hij zal ontmoeten. Hij is trouwens allang blij dat die kerel verder geen actie onderneemt om hem van roofvogelmoord te beschuldigen. Hoe komt die vent erop! Hij, die juist een opleiding volgt om te gaan werken in de natuur! Over enkele maanden moet hij stage gaan lopen bij Staatsbosbeheer. Stel je voor dat hij dan in de krant zou staan, beticht van roofvogelmoord!

Bij de BMW staat een keurig geklede jonge dame hem op te wachten. Met een vriendelijke glimlach zegt ze: 'Dag Erik, jij hebt wat voor me?'

Totaal overrompeld geeft hij haar de plastic zak. Ze bedankt hem hartelijk, stapt in de auto, knikt nog even vriendelijk naar hem en rijdt dan weg.

Vol verbazing stapt Erik weer op zijn fiets en peddelt naar huis, met een hoofd vol gedachten.